

Vízparton

На берегу

A folyóparton ült a lekaszált
Tetőfedőnád kévéin, s figyelte
A csendes tájat, melyre béke szállt,
S még csendesebb, nyugodtabb volt a lelke.
Csizmáját is lehúzta. És amint
Lábát a vízbe mártotta, a víz
Megszólította, ám a rezge habnak,
Sodornak ő nem fogta fel szavát,
Süketnémának hitte, szótalannak
Az álomszuszék halak otthonát,
Azt hitte, hogy szitakötők lebegnek
Egén, vadászva böglyöt, szúnyogot,
Hogy mosakodhatsz benne, ihatod,
De ennél semmi többet nem jelenthet.

S tényleg csudásan szólott a folyó,
Csak mondta a magáét lankadatlan,
Csillaghoz, csillámhoz hasonlító
Nyelven, de baljós értelmű szavakban.
A gyermekkorról csevegett talán,
Mikor még számlálatlanok az évek,
S arról, mi nevet sem kapott, csupán
Álom előtt idézik meg az éjek,
S mily rettentő-csudás volt valaha
Növényi szívvel, öntudattal élni.

Erről beszélt a víz hozzá ama
Napon - de nem értette őt a férfi.

(AZ [ARSZENYII TARKOVSZKIJ VERSEI](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

[oldal](#) [Következő](#)
[oldal](#) →